

Locker Dávid
KUTATÓMUNKA

Mikor a ravatalozóba lépek,
úgy helyezkedem el, hogy
a romantikus regényekből ismerős
tölgyfa koporsó fölött az ablakon át a hegyre lássak –
gyerekkori mászóversenyeink színhelyére.
Ekkor hirtelen beugrik:
„Hát ennyi választja el a gyerekkort és a halált:
egy légy piszkos, korhadó ablakkeretben lötyögő üveglap.”
Itt kezdődik el.

Aztán apámat figyelem.
Szurkolok, hogy elsírja magát.
Aztán, mikor zokogva a koporsóra teszi a kezét,
eszembe jut:
„Mennyi elszalasztott ölelés rejlik egy mozdulatban?”

Közben anyám is sírni kezd.
Hogy gyűlölte pedig!
Egy jó szavuk nem volt egymáshoz harminc év alatt.
Az utolsó időkben mégis egyedül ő volt, aki ágytálat cserélt nála.
„Anyám nővér. Szakmai ártalom lenne?
Vagy kapcsolódása valami szavaknál igazabbnak?”
Az mondjuk nem lehet véletlen,
hogy a kórházban őt akarta magához hívni.

Persze, most már sírok én is.
De nem is érte,
csak a sírásért.
A szomorúságért,
amiből megpróbálok minél többet
elraktározni inséges időkre.
Mondjuk akkorra, mikor rendeződnek a dolgok.

Mikor Bolaño azt írja a *Vad nyomozókban*,
hogy az irodalom börtön,
azt hiszem, valami ilyesmire gondolt:
állok a szülőfalum ravatalozójában,
és azon gondolkodom,
milyen vers lapulhat a remegő arcokban;
aztán sétálok a halottaskocsi mögött,
amiben a nagyanyámat viszik,
hogy egy kétméteres gödörbe helyezték,
és én, mint egy rossz helyen leütött sortörést,
a lesötétített ablak tükröződésében
megigazítom a hajam.

PAPPA PIA

Tizenhat évesen Nietzscht olvasok
egy párizsi padlásszobában.
Nagyjából fél óra múlva
– mikor már elég bölcsességet szedtem össze
a morál genealógiájáról –
a kávéház felé veszem az irányt.

A párizsi padlásszoba:
az emeleti szobám Csákváron.
A kávéház:
a nippelkel kirakott ebédlő a földszinten.

Miközben kicsomagolom
a márványsajtot,
a rabszolgamorálról
és a *ressentimentről* értekezem:
arról, hogyan hatja át az alacsonyrendű embert
a nemes iránti ellenszenvvel vegyes irigység.
A szüleim zavarodottan aháznak,
míg összekeverik a majonézt a ketchuppal;

a csajom, aki nálam tölti a szombatokat,
csodálattal néz rám.
(Tulajdonképpen ezért az arcáért
csinálom az egészszet.
Másfél év kell neki,
hogy elhagyjon azzal:
„valami igazira vágyik.”)
A tévében közben felzúg egy romantikus komédia.
„Ez is csak azoknak a birkáknak való” – mondom
megvető mosollyal –, „akik képtelenek szembenézni
a Sorssal.”
Anyám gyorsan el is kapcsolja a csatornát:
„Nem tudom, ki hozta be ezt a hülyeséget.
Tudod, hogy mi nem szoktunk ilyeneket nézni.”
Pár óra múlva,
mikor lebatyogok vízért,
önfeledt nevetést hallok.
Megtorpanok.
A szüleim a *Pappa Piát* nézik.
A lépteimre hátrafordul apám,
és Balázs Klári sikoltozásáról
zavarodottan a Discoveryre kapcsol.
Aztán mindketten a földet nézik.
Aztán mindhárman a földet nézzük.
A hazugságon kaptak szégyene mégis
csak az én vöröslő arcomé.

FORGATÁS

Hogy elfelejtsük,
kamerába beszélünk,
megbontjuk mindketten
a második üveget is.
Előtte a téma: bezártság, unalom,
muzájából dolgoz napok.

Így nem lehet élni” –
sóhajtjuk a fejünk rázva.
A Deákon ittunk ilyet egyszer, emlékszel?
Hogy hol kezdtük az estét?
Hogy ki volt a leghülyébb?
Egymás szavába vágva magyarázzuk.
A tekintetünk leginkább akkor válik réveteggé,
mikor a végét kezdjük ecsetelni.
Hogy ott, hajnal felé, hogyan szorultunk be
a vihar elől egy eresz alá.
Hogy az egyik hogyan ázott bőrig
az érthetetlenül velünk ragadt csajjal csókolózva,
és a másik hogyan rohant ki a zuhogó esőbe
felnézni az égre széttárt karokkal,
ahogy egy igazi ripacshoz illik.
Mire a végére érünk,
kiürül a második is.
Hát igen, akkor boldogok voltunk,
sóhajtjuk a kamerába,
és mint minden valódi művész,
most sem hazudunk.
Csak azt nem említjük,
mikor aznap,
a zivatar után hazatántorogva,
egyikünk végignézett
az összehamuzott sörösdobozokon,
aztán az ablakon át
ki a reggeli égre,
és, tudva, figyelik,
azt sóhajtotta fátyolos hangon:
Így nem lehet élni.